

עמותת סיירת חרוב

לוחם פראי

הנתונים ההופכים חייל ללוחם מהדרג הגבוה ביותר, כוללים בהכרח פראות כלשהי, "פראות חיובית".

הפראות מתבטאת ביוזמה התקפית ובחתיירה למגע עם האויב. פראות זו, תחת אש, תסייע ללוחם להפוך לבלתי-פגיע בתנועה מאחורי מחסות ובחסות הרתקים.

פראות מחשבתית, תוקפנית ומהירה, תוך צבירת ניסיון, גורמת ללוחם לבצע הערכת מצב משתנה תחת אש, ולפעול בהתאם.

פראות הלוחם בתת-מודע, מעוררת בו אומץ לב ונאמנות עד מוות ללוחמים שלצדו, הבאים לידי ביטוי תחת אש.

הפראות וכוח הנפש באים לידי ביטוי באומץ שביציאה ממחסות אל מול פני האויב להסתערות הסופית עליו ולהשמדתו.

"פראות חיובית" אינה רק אחד המרכיבים ההופכים לוחם בינוני ללוחם מהדרג הראשון. ביסוד הפראות נמצאת התכונה החשובה ביותר להמשך החיים: "ההישרדות". כי הישרדות פירושה מלחמה.

ההישרדות (רצון החיים) היא תכונה מולדת אצל כל בני האדם – אולם בנו, לוחמי ישראל, זאת תכונה מושרשת הנחוצה להמשך קיומנו כעם.

הקדשה

ספר זה מוקדש ללוחמים לדורותיהם שחירפו נפשם במלחמות לחירות ישראל, ולא להאשר במותם הורישו לנו את החיים כעם חופשי בארצנו ישראל.

(דברים ל') "הַעֲדֹתֵי בְכֶם הַיּוֹם אֶת-הַשָּׁמַיִם וְאֶת-הָאָרֶץ, הַחַיִּים וְהַמֵּתִים וְנִתְּתִי לְפָנֶיךָ, הַבְּרִכָּה וְהַקְּלָלָה; וּבַחֲרַתְּ בַחַיִּים לְמַעַן תַּחְיֶה, אֶתְּךָ וְזֶרְעֶךָ".

הלוחמים היוצאים לקרב דוחים בתת-המודע את תחושת החיים והמוות, ובכך הם משנים דפוסי-עולם ושרויים בתחושה עילאית של מצוות ההגנה על המולדת. למן הרגע הזה נוצרת בקרבם רוח של אנרגיה בלתי-נתפשת, בעיקר של רעות שהמוות אינו יכול לה.

(בראשית א) "וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ".

אך לאלוהים אין צלם ודמות, כי הוא אנרגיה של רוח ונשמה. לפיכך, "בצלמו ברא אותו" – הכוונה הנה לרוח הנשמה והנפש. בעצם יציאתו של הלוחם לקרב, חובר הוא ביתר קרבה אל האנרגיה האלוהית וכך משתנים אצלו דפוסי החיים, שלא מדעת, למען מולדתו ועמו.

מניסיוני חש אני כי הלוחמים, בשעת קרב, לא בני אדם רגילים המה. מפעמת בהם רוח אנרגיה אלוהית ייחודית. רוח זו מומחשת בדברי דוד אל גולית:

(שמואל א, יז) "אַתָּה בָּא אֵלַי בְּחַרְבַּב וּבַחֲנִית וּבַכִּדּוֹן; וְאֲנִי בָּא-אֶלֶיךָ בְּשֵׁם יְהוָה צְבָאוֹת, אֱלֹהֵי מִעֲרֹכֹת יִשְׂרָאֵל".

בזכות תכונות אלה נוכל אנו, הלוחמים, לשמור על נצח ישראל לדורי דורות.

(שמואל א, טו) "נִצַּח יִשְׂרָאֵל, לֹא יִשְׁקַר וְלֹא יִנְחַם: כִּי לֹא אָדָם הוּא"

